

DOMOVINA

P. n. Licealna knjiznica

Poljanska cesta 2, II. drž. gim.

Oglasi:

Za 1 mm x 60 inseratnega stolpiča mali Din 0-20, uradni D 0-30, poslano, posmrtnice i. reklame D 0-50. Večkratne objave popust.

Izhaja vsak petek.

Upravništvo „Domovine“ v Ljubljani, Preše nova ul. 54.
Uredništvo „Domovine“, Miklošičeva c. 16, Tel. 72.

Mesečno Din 1.—, četrletno Din 3.—, polletno Din 6.—, celoletno Din 12.—.

Sokolski dnevi v Ljubljani

Letošnje poletje preživljamo v znamenju proslave prvega jugoslov. vsesokolskega zleta, ki se vrši v Ljubljani.

Zelo pomembna je ta proslava, ker sokolstvo je bilo prvo, ki se je takoj po osvoboditvi našega troime-nega naroda tudi popolnoma uje-dinilo.

Čisto naravno. Saj sokolstvo je bi-lo vedno nositelj misli narodnega edinstva Slovencev, Hrvatov in Srbov, ono je stalo po svojih odličnih posameznikih vedno v prvih vrstah boriteljev za svobodo, in ko nam je narodna svoboda zasijala, je bilo samo ob sebi umljivo, da bo stalo sokolstvo zopet v prvih vrstah v de-lu za ureditev te naše osvobodjene ali še ne urejene države.

V čvrste vrste se je takoj po ujedi-njenju strnilo jugoslovansko sokol-stvo pod vodstvom nepozabnega dr. Ivana Oražna, prvega predstavnika jugoslovanskega sokolskega sa-veza. Treba je bilo orati ledino, mnogi so manjkali, ker jih je vzela vojna in treba je bilo vzgojiti nove vrste, prepeljati ves narod od Tri-glava doli do Bitolja z vzvišeno ide-jo sokolstva, idejo bratstva, ljubezni in požrtvovanja za narod.

Jugoslovansko sokolstvo danes lahko s ponosom gleda na uspehe svojega parletnega dela od dneva ujedinjenja. Sadove tega dela gle-damo te dni v Ljubljani povodom velike ideje jugoslovanskega sokol-stva.

Prišel je najprej naraščaj, naša nežna mladina, up bodočnosti. In prišla je čisto mlada deca, ki se tudi vzgaja v sokolskem duhu in Ljubljana je s tako burnim navdušenjem

pozdravila ta tisočglavi sokolski naraščaj, ki je strumno izvajal lepe sokolske vaje in pokazal toliko prave sokolske discipline, da je ta sokolska mladina napravila na vsakega globok vtis in navdala vsakega zavednega Jugoslavana z upravičenim ponosom.

Tudi bratski češki naraščaj je pri-spel v lepem številu na zlet jugoslo-vanskega sokolskega naraščaja in naravnost ginljiv je bil prizor, ko so na zletnem telovadišču izročili češki naraščajniki našim krasen prapor v dokaz, da vlada med češkim in jugo-slovanskim narodom prava, iskrena in trajna bratska ljubezen.

V nedeljo 6. avgusta bo zlet so-kolsko vzgojenega jugoslovanskega dijaštva in tudi več tisoč vojakov naše hrabre armade. Ravno v tem skupnem nastopanju našega sokol-stva in vojaštva je lep dokaz, kako velikanska izprememba je po ujedi-njenju nastala pri nas. Poprej, v avstrijskih časih, sta bila vojašnica in sokolstvo dva sovražna tabora, ker vojaštvo je bilo zato, da čuva nam tujo državo, sokolstvo pa zato, da vzgaja avstrijske Slované v res-ničnem narodnem, proti tlačiteljem odpornem duhu.

Danes je to čisto drugače. Sokol-stvo in naša hrabra vojska imata enake naloge: čuvati našo narodnost in našo s tolikimi žrtvami pridob-ljeno svobodo, našo mlado, toda krepko se razvijajočo armado. Da-nes se v vseh naših vojašnicah goji sokolska telovadba in vlada sokolski duh.

In potem, 12. avgusta, pridejo v Ljubljano tisoči in tisoči Sokolov iz vse Jugoslavije in tudi več tisoč če-

ških Sokolov pride v goste k jugo-slovanskim bratom, da se vnovič dokaže pred vsem svetom, da je jugoslovansko-češka zveza trdna in nepremagljiva! To bo konec zleta in najlepša proslava naše mlade na-rodne sile, predstavljene v sokolstvu.

Potem pa na delo, na novo in vztrajno delo, da pride čas, ko se bo lahko reklo: Kdor Jugoslovan — ta Sokol. In takrat, ko bo ves naš jugo-slovanski narod vzgojen v pravem sokolskem duhu, ko se bo vsak Jugo-

slovan popolnoma zavedal svojih državljskih dolžnosti in pravic — takrat bo naš narod res velik in močan in naša lepa domovina bo vži-vala v svetu res ugled.

Pozdravljamo od srca prvi jugo-slovanski vsesokolski zlet z željo, da se ves narod oklene sokolske misli in se strne v sokolskih vrstah v do-sego boljše in svetlejšje naše bodoč-nosti, v kateri bo — ko bo pregnana črna tema — sijalo jasno solnce.

Klerikalni način boja

O klerikalnem načinu boja smo prejeli dopis, iz katerega se jasno vidi, v kake razmere bi nas klerikalci radi pripeljali. Dopisnik piše:

«Klerikalni poslanci so pred krat-kim skušali z vso svojo hinavščino, brez katere klerikalci ne morejo ži-veti, prepričati narodno skupščino v Beogradu, da se godi katoliškim organizacijam velika krivica, ker ne uživajo istih ugodnosti in enake svobode kot društva, ki vedo ceniti edinstvo države. Po njihovem mne-nju brez katoliške vzgoje, katoliške morale se svet podre. Orle hvalijo in povzdigujejo v deveta nebesa, Sokole pa vlada po njihovem krivič-no podpira. Res, velika krivica se godi preljubeznivim katoličanom, ker ne uživajo več one «enakopravnosti» kot so jo uživali pod Sušter-šičevo vlado. Revčki!

Protidržavnim hujskačem, prete-pačem, ki dejansko napadajo svoje nasprotnike, kadar le morejo, s ka-menjem, palicami in vsakovrstnim orožjem, ki jim pride pod roke, ho-čejo priboriti klerikalni poslanci enakopravnost in svobodo, katere so že v polni meri deležni. Ne, njim

se ne gre za enakopravnost, oni že-le nadvlade in rogovilili bi zopet radi kot srednjeveški jezuiti. Raz-umemo, zakaj se hinavskim katolikom razliva žolc v dno njihove duše. Za-vist jih tare in bolni postajajo, ker niso več gospodarji ljudstva, ki spoznava svoje hinavske dobrotni-ke, ki nosijo na jeziku božji blago-slov, v srcu pa zlobo in maščeva-nje.

I. jugoslovanski vsesokolski zlet v Ljubljani — ta jih draži, ker vedo, da oni ne bodo mogli nikdar po-kazati svetu kaj tako vzvišenega in vzglednega kot Sokoli o priliki vse-sokolskega zleta. Ukradli so sicer Sokolom rdečo srajco in ves kroj, hoteli so postati veliki, a ne vedo, da jih je Bog ustvaril zato, da osta-nejo večno majhni, vsaj dokler bo-do prisegali na prapor laži, hinav-ščine, maščevanja in najnižjih pod-losti.

Da javnost spozna uspehe kleri-kalne vzgoje, kateri pojejo katoliški poslanci v Beogradu slavospeve, naj navedem slučaj, ki pravzaprav ni več slučaj, ker podobno se dog-a-ja že povsod, kjer morajo klerikalni

G. Keller - I. Albrecht:

Romeo in Julija na kmetih

(Nadaljevanje 12.)

Zdajsi se je Metka nenadoma do-mislila čudne postave in nosa gos-larjevega. Hipoma ji je bilo, da se je morala zvonko zasmejati in je vzkliknila:

«Ta ubogi patron je že presme-šen! Kakšen nos!»

Preljubka, solnčnojasna vedrost se je razlila po dekličinem obrazu, kakor da je samo čakala na to, kdaj odpodi mrke oblake goslarjev nos. Sali je pogledal Metko in je videl to veselost. Medtem pa je ona že pozabila na vzrok in se je smejala samo še sama od sebe Saliju v olbraz. Osupel in začuden je nehote prežal s smehljajajočimi ustmi na njene oči, kakor lačni, ki zagleda kos sladkega pšeničnega kruha, in je vzkliknil:

«Kako lepa si, Metkica, za boga!»

Metka se mu je smejala še bolj in je dahnila iz vsega grla par krat-

kih, razposajenih, zvonkih glasov v smehu. Ti so se zdeli ubogemu Sa-liju kakor slavčevo petje.

«Oj, ti čarovnica!» je vzkliknil, «kje si se naučila tega? Kakšne vražje spretnosti znaš!»

«Oj, ti moj ljubi bog!» je rekla Metka z božajočim glasom in ga je prijala za roko, «to niso vražje spretnosti! Kako dolgo sem si že želela, da bi se enkrat smejala! Včasih, kadar sem bila čisto sama, sem se pač morala smejati čemu, vendar ni bilo nič pravega v tem. Zdaj pa bi se ti smejala vekomaj in neprenehoma, kadar bi te videla, in rada bi te gle-dala neprenehoma in vekomaj. Ali me imaš tudi ti vsaj malo rad?»

«O, Metkica!» je dejal in ji je gle-dal zvesto in vdano v oči. «Še ni-kdar nisem pogledal dekleta. Vedno mi je bilo, kakor da te bom nekoč moral ljubiti. Ne da bi bil hotel ali vedel, se mi bila vedno v mislih le ti!»

«In tudi ti meni,» je dejala Metka. «Gotovo še mnogo bolj. Ti me nisi pogledal nikoli in nisi vedel, kakšna

sem vzrastla. Jaz pa sem te včasih iz dalje in skrivaj celo od blizu prav dobro ogledala in sem vedno ve-dela, kakšen si! Ali še veš, kolikrat sva prihajala kot otroka semkaj? Ka-ko majhna človeka sva bila takrat in kako davno je že tega! Mislila bi, da sva že zelo stara.»

«Koliko si zdaj stara?» je vprašal Sali ves vesel in zadovoljen.

«Moraš biti kakih sedemnajst let?»

«Sedemnajst let in pol sem stara,» je odvrnila Metka. «Koliko si pa ti? Ze vem, ti boš kmalu dvajset?»

«Kako to veš?» je vprašal Sali.

«Kajne, če bi hotel povedati?»

«Ali nočeš?»

«Ne!»

«Res ne?»

«Ne, ne!»

Pa moraš!»

«Ali me mogoče hočeš prisiliti?»

«Bova videla!»

Tako razposajeno je govoril Sali, da bi preskrbel posla svojim rokam in z neokretnim ljubkovanjem, ki naj bi veljalo za kazen, nadlegoval

deklet. Tudi ona je v obrambi z ve-liko vztrajnostjo klepetala dalje. Raz-govor se je kljub svoji praznoti obema zdel zelo duhovit in sladak, dokler se ni Sali toliko opogumil, da je premagal Metkine roke in jih potisnil med makovo cvetje. Zdaj je ležala vznak in je mežikala, ker ji je solnce sijalo v oči. Lica so ji rdela kakor škrlat, iz polodprtih ust pa sta blesteli dve vrsti belih zob. Ljubko in lahno sta se družila loka obrvi in mlada prsa so se veselo bo-čila in podala pod dvojnimi parom rok, ki sta se počez in navskriž bo-rila in gladila nad njimi. Sali ni vedel, kaj bi počel od veselja, da sme to vitko krasno bitje zreti pred seboj v zavesti, da je njegovo. Bil je kakor kralj.

«Vse tvoje bele zobe imaš še!» se je smejal. «Ali še veš, kolikokrat sva jih nekoč preštevala? Ali znaš zdaj šteti?»

«To niso več isti, norček!», je de-jala Metka. «Oni so mi že zdavnaj izpadli!»

(Dalje prihodnjič.)

stan več izobrazbe in da bi v svojem poklicu lažje napredovali, delamo pa ravno narobe. Za druge stanove skrbimo, sebe pa zanemarjamo.

Po drugih krajih ni tako in tudi pri nas ne bo smelo tako ostati! Le pogledimo malo naokrog, kako skrbe po drugih krajih za stanovsko vzgojo kmetijskih sinov. Pogledimo na Češkoslovaško, na Nemško, v Švico itd., povsod vidimo, kako so kmetijske šole polne in koliko več je takih šol po deželi! Od tod tudi ta napredek po teh krajih. Kmetovalec, ki se je kaj učil, je vse bolj dovteten in bolj delaven za napredek. Tam imamo starše, ki izpredvidijo, da je treba sinu dobre podlage in več izobrazbe, kakor jo nudi domača ljudska šola. Oče je bil v kmetijski šoli, sin je bil v kmetijski šoli in tako se vrsti v izobrazbi rod za rod. Pri nas pa ta nezavednost! Pri nas poslušamo rajne ljudi, ki odgovarjajo starše od obiska kmetijskih šol! Ali ni to žalostno? Naloga vseh javno delujočih činiteľjev je, da opozarjajo mladino in starše na obisk kmetijskih šol! Zlasti ljudskošolski učitelji store v tem pogledu lahko veliko dobrega. Nekaj takih izgledov že imamo, toda vse premalo. Prav sedaj se bliža zopet čas, ko se bo treba odločiti za obisk kmetijskih šol. Zato svetujemo staršem, da naj store svojo dolžnost napram sinovom, ki so za dom namenjeni. Ne odtegujte jim tiste stanovske vzgoje in izobrazbe, ki jim je nujno potrebna, ako naj se z večjim uspehom poprimejo svojega poklica. Izgledujemo se po drugih deželah in skrbimo pred vsem za napredek svojega kmetijskega stanu, ki potrebuje danes ravno tako izobrazbe kakor vsi drugi stanovi!

VINOGRADNIŠTVO IN KMETIJA.

Vinski kraji imajo svoje posebnosti in svoj poseben gospodarski značaj. V takih krajih se daje vinogradništvu navadno vso prednost, če je že utemeljeno ali pa ne. Posledica tega pa je, da napreduje vinogradništvo na škodo druge kmetije, druga kmetija pa zaostaja.

Po vinskih krajih smo navezani na vinograde. Navadno so to lege, ki jih ni mogoče za kaj drugega bolj uspešno uporabljati. Sicer je pa po teh krajih tudi naš kmet tako navezan na vinograde in na vinsko trto, da ga ni mogoče ločiti od nje. Ta duh in čut prehaja od očeta na sina in od rodu do rodu. Dobro. Toda kar mora imeti gospodar po takih krajih pred očmi, je to, da ne sme zaradi vinograda trpeti in zaostajati druga kmetija, kakor se to danes dejansko dogaja.

Naša kmetija trpi na pomanjkanju gnojila in delavnih sil, pa tudi na pomanjkanju obratne glavnice. Če obračamo največ tega v vinograde, je naravno, da zmanjkuje sredstev za kmetijo, ki se vsled tega ne more obdelati, kakor bi bilo želeto. Pri nas se prideluje za kmetijo sploh premalo gnojila. Če ga vozimo v vinograde, je naravno, da ga manjka na njivah in travnikih. In tako je tudi z drugimi našimi močmi. Kmetija je prikrajšana za vse, kar gre v vinograde. V Beli Krajini n. pr. se to prav očitno vidi. Tam so vinogradi prav skrbno obdelani; vsa druga slika se ti pa pokaže, če pogledaš v ondotne hleve in na ondotno travniščno. Ne rečem, da bi moralo biti po teh krajih narobe, to pa trdim, da bo ostala vsa naša kmetija po takih krajih toliko časa na slabih nogah, dokler se te razmere ne izpremenijo, dokler ne bo polagal naš vinogradnik saj toliko skrbi na izboljšanje pridelka krme in živinoreje kakor na obdelovanje vinogradov. Je vse zastoj! Brez krme in gnojila, brez dela in zadostne glavnice, ne more biti napredka, ne pri živinoreji, ne pri drugi kmetiji.

Vinograd ne daje trdne podlage naši kmetiji, ker so dohodki iz vinogradništva premalo stanoviti in zanesljivi. Preveč so podvrženi raznim uimam in drugim škodljivim vplivom. Zato manjka po teh krajih tudi tistih trdnih kmetij, ki jih nahajamo po drugih krajih, kjer ne poznajo vinogradništva. Take «vinske kmetije» imajo premalo stanovitosti v svojih pridelkih in v svojih prejemkih in zaradi tega tudi premalo osiguranosti v svojem gospodarstvu.

LAKOTA NA TRAVNIKIH.

Naši travniki trpijo pomanjkanje. Lani jih je suša močno poškodovala. Letos je zaradi tega vobče manj pridelka. Pa tudi letos jim dela suša po mnogih krajih novo škodo. Najbolj se to pozna po plitvih legah in kjer je vsa ruša vsled pomanjkanja slehernega gnojenja pokvarjena. Pri nas je velika napaka, da pričakujemo vso rodovitost na travnikih od spomladne in sploh zadostne moče. Res je to, da potrebujejo plitvokoreninjene in gosto rastoče travniške rastline več moče kakor druge njivske rastline, toda ob samem praznem dežju ne moremo pričakovati vse rodovitosti, ki je danes travnikom potrebna. Naši travniki hirajo tudi zaradi tega, ker jim zmanjkuje živeža. Dobre trave izginjajo, ruša postaja redka in širi se malovreden plevel. Na nekaterih travnikih je več plevela kakor dobrih trav, tako daleč je že ruša opešala. Ti travniki so bolj podobni «plevelnim mešanicam» kakor pa dobrih travnikom.

Vse to pomanjkanje po naših travnikih se je letos prav očitno razodevalo po tistem plevelu, ki ga tudi v resnici imenujemo «lakoto». Ta nežni belo in rumeno cvetoči plevel (bela lakota, rumena lakota) s svojim drobno peciljčastem razcvetjem, ki je kakor posut z najdrobnejšimi, neštevilnimi cveti, se je po takih stradalih travnikih tako razpasel, da ga je bilo mestoma vse polno, več kakor drugih travniških rastlin. Polovica travniške ruše in več ga je bilo po raznih naših travnikih, tako je opešala ruša. Izčrpana in pusta travniška zemlja se je kazala pa tudi povsod tam, kjer je bilo dosti kresnic, divjih kamelic, mačjih ušes in drugega plevela. Vsi ti travniki potrebujejo izdatne pomoči, da postanejo zopet rodovitni. Tukaj ne zadostuje dež, tukaj treba gnojila in dobrega travnega semena. Take travnike treba pomladiti! Ruša se mora zgostiti in zarasti z dobrimi travami in deteljo.

Ne pričakujemo tedaj pri travnikih vsega le od vremena in letine! Zganimo se sami in pomagajmo travnikom, če vidimo, da so opešani in shirani. Danes potrebujejo travniki ravno tako gnojenja in obdelovanja kakor druga naša zemljišča. In če je ruša tako oslabela, da je ne kaže več pustiti, se morajo travniki obnoviti.

PROTI SUŠI NA TRAVNIKIH.

Največji sovražnik naših travnikov je suša. Kadar pritisne ta uima, so ji naši travniki na milost in nemilost izročeni. Škoda, ki jo prizadeva suša, pa ni povsod enaka, tudi v enakih legah ne, in iz tega se lahko tudi nekaj učimo.

Najbolj se upirajo suši travniki v dobrih travniških legah, dokler jih napaja mimotekoča voda, najsi bo že taka ali taka. Bolj podvrženi so suši travniki v njivskih legah, zlasti če je zemlja bolj plitva. Zato se po takih krajih zelo priporoča, da si skušamo pridelek krme zagotoviti z globokovkoreninjenimi deteljami, ki sušo vse bolj prenašajo kakor plitvokoreninjene trave.

Pa tudi na travnikih se dá škoda, ki nastane po suši, zlasti tudi v njenih posledicah, zmanjšati, kakor uče izgledi in izkušnje.

Izkušnja nas uči, da se gnojene travniki — v sicer enakih legah — bolj upirajo suši kakor negojene travniki. Kdor je opazoval gnojene travnike v sušnih letih, nam bo pri-trdil, da je res tako. Gnojene travniki imajo boljšo rušo, bolj gosto rušo, bolj močne in bolj globokovkoreninjene rastline, ki se lažje upirajo suši — kakor travniki z redko in revno rušo. To nam bodi migljaj, da skušamo travnike z dobrim gnojenjem pripraviti do tega, da bodo imeli močno in gosto rušo, ki se bo suši lažje upirala in ki jo bo tudi v njenih posledicah bolje prestala. Močne ruše ne bo suša nikda tako izdelala in tako izredčila kakor slabo in redko rušo.

V drugo nam je pa skrbeti, da pomagamo tudi sicer k temu, da je travniška ruša res iz dobrih trav in detelj, in da je v tem pogledu ne zanemarimo. Travniška ruša bodi poglavitno iz trav in dobrih detelj. Taka ruša se sama po sebi, že po svoji sestavi, bolj upira suši, zlasti če so vmes trave, ki gredo s koreninami tudi bolj globoko v zemljo, kakor na prim. francoska pahovka, zlasti oves, pasja trava. Detelja je pa že sama na sebi bolj globoko vkoreninjena. Rušo v taki sestavi je treba pa tudi vzdrževati in če začne pešati, naj se pomladi! Naj se s posetvijo dobrega semena zopet popravi! Žal, da se pri nas za obdelovanje travnikov premalo trigamo in da prepuščamo travniško rušo vse preveč svoji usodi in «letini». To ni prav, in zato nas tudi tako močno tepejo take uime, kakršna je bila lanska suša in kakor se nam letos vnovič kaže.

Na državni kmetijski šoli na Grmu (Novo mesto) se prične novo šolsko leto v pričetku novembra t. l. Šola ima dva oddelka. Celoletna šola je namenjena predvsem za učence iz vinorodnih krajev, zimska šola pa za učence iz nevinorodnih krajev. Letna šola traja od 1. novembra t. l. do 31. oktobra prihodnjega

Obrtni glasnik

= Pokrajinska obrtna razstava v Mariboru. V Mariboru se bo vršila v času od 8. do 17. septembra velika pokrajinska obrtna razstava, katere se bo udeležilo veliko obrtnikov iz vse Slovenije. Obrtni razstavi se priključijo tudi razstava vrt-

leta, z enomesečnimi počitnicami v avgustu. Zimska šola traja dve zimi po 5 mesecev. Učenci imajo v zavodu vso potrebno preskrbo, to je stanovanje, hrano in snaženje perila. Preskrbovalnina, ki se plačuje polletno naprej, znaša 200 D mesečno. V slučaju rastoče draginje se pa lahko zviša. V plačilo se sprejemajo tudi živila po dnevni cenah. Šolnino 10 D mesečno plačujejo samo učenci, ki niso iz Slovenije. Oddati je tudi nekaj mest proti plačilu polovične preskrbnine in keja prostih (brezplačnih) mest, to pa le revnejšim kmetijskim sinovim, ki se izkažejo z uradno potrjenim ubožnim izpričevalom in ki se zavežejo, da ostanejo po končanem šolanju na domačem posestvu. Šola ima sploh v prvi vrsti namen, da vzgaja dobre kmetijske gospodarje in zato imajo kmetijski sinovi, bodoči gospodarji, pred vsemi drugimi prosilci prednost. Pogoji za sprejemanje je starost najmanj 16 let, nepoprekljivost, telesno in duševno zdravlje in z dobrim uspehom doprejem je pisati lastnoročno na celo polo, kolkovati s kolkom 4 Din, in priložiti kolek 10 Din za rešitev. Prošnje je vložiti najpozneje do dne 20. septembra t. l. pri ravnateljstvu državne kmetijske šole na Grmu, pošta Novo mesto. Prošnji je treba priložiti: 1.) krstni list, 2.) domovnico, 3.) odpustnico, odnosno zadnje šolsko izpričevalo, 4.) zdravniško izpričevalo, 5.) izjavo staršev, oziroma varuha, s katero se ti zavežejo plačevati stroške šolanja, 7.) obvezna izjava staršev ali varuha, ki prosijo za prosto ali polprosto mesto, da bo njih sin ali varovanec ostal pozneje na domačem posestvu, v nasprotnem slučaju pa, da povrnejo zavodu prejete zneske podpor iz javnih sredstev. Absolventi kmetijskih šol uživajo ugodnost po členu 8. zakona o ustrojstvu vojske, to je skrajšano vojaško službovanje po 14 mesecev (dijaški rok), pod pogojem, da ostanejo pozneje na lastnem domu. Bližnja pojasnila v vseh zadevah daje ravnateljstvo.

Gospodarstvo

= Vrednost denarja. Naša valuta se bo sedaj s sprejetjem ameriškega posojila in vsled dobre letine, ki se nam obeta, gotovo popravila. Ameriški dolar velja sedaj 312 do 320 K, angleški funt šterling do 1480 K, češka krona do 7 K, laška lira 15 K, nemška marka 65, poljska marka 6 in avstrijska krona 1 vinar.

Prvi jugoslovanski vagoni. Tovarna železniških voz «Ferrum» v Subotici je izdelala te dni prvih 40 železniških vagonov. To je edina tvornica v vsej državi, ki izdeluje železniške vagoni. Delavci tovarne so bili ob tej priliki bogato obdarjeni.

= Za našo živinorejo. Poljedelsko ministrstvo bo sklicalo tekom tega leta veliko konferenco vseh živinorejcev iz države, da se posvetujejo o vseh važnih vprašanjih naše živinoreje. V ta namen je odobren kredit 80.000 kron.

= Potreba sladkorja v Jugoslaviji. Naše tvornice za sladkor producirajo na leto kakih 3000 do 3500

vagonov sladkorja. Ta količina pa seveda nikakor ne zadošča za domače potrebe, zato bomo morali enako količino uvoziti, kar nas bo stalo brez davka gotovo poldrugo milijardo kron.

= Naš izvoz drv. Jugoslavija je, kakor znano, bogata na gozdovih. Vsled tega je tudi naš izvoz drv precej velik, v teku tega leta smo izvozili že 100 tisoč vagonov drv, a Slovenija sama je izvozila 300 tisoč vagonov drv.

= Stanje hmeljskih nasadov v Sloveniji. Hmeljski nasadi se prav lepo razvijajo. Vsled ugodnega vremena prehaja golding v kobule in tudi pozni hmelj je v lepem cvetju. Soditi je, da bomo letos več pridelali kot lansko leto; tudi število kupcev je že veliko.

= Nova tovarna za vagoni. Neke tovarna iz Kapfenberga na Gornjem Štajerskem namerava kupiti v Jaršah pogoreli Majdičev mlin ter postaviti tovarno za vagoni.

= Lep uspeh nemške tovarne. Nemška tovarna Honomag, Hannover-Linden, je izdelala te dni že

